

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου).

— Ἐξοχώτατε, ρώτησε ὁ Ὁρτένσιος τὸν Ἐρφεό Μονμορανού, ποῦ θέλετε νὰ κρεμάσω υμῶς αὐτὸν τὸν ἀζήτη;

— Νὰ τὸν κρεμάσετε ; φώναξε ὁ στρατάρχης μὲ θυμό. Νὰ τὸν κρεμάσετε ; Εσχετῆς ὁμοίως, ὅτι αὐτὸς ὁ καιροφόρος γνωρίζει μυστικά, τὰ ὅποια εἶνε ἀνάγκη νὰ μάθουμε, γιὰ τὸ συμφέρον τοῦ βασιλέως ;...

— Πρέπει νὰ τὸν υποβάλουμε σὲ βασανιστήρια ; ρώτησε ὁ Ὁρτένσιος.

— Στὰ ἀπαίαια αὐτὰ λόγια ὁ Παριγαγιάν ἐφοδιάσε. — **Ναί,** ἀποκρίθηκε ὁ στρατάρχης. **Νὰ εἰδοποιήσετε τὸ δῆμο καὶ θὰ παρευρεθῶ ἐγὼ ὁ ἴδιος στὸ μαρτύριο... — Ποῦ νὰ τὸν μεταφέρουμε τώρα ; — Στὴ φυλακὴ τοῦ Τάμπλ.**

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

καὶ ὅτι θὰ τὴν περιέδιδα σπὸ δῆμο ;

— **Ὄχι,** Μεγαλειότητά της. Σὰς εἶχα μίθει ἀρετὰ καὶ εὐκαί, μ' ἄλο πῶς ἔκανε τὸν ἀνόητο, σὰς ἔθεουρούσα ἀνάγκη γιὰ μὴ προῖξῃ τὸ σο μισαὶ καὶ ἀσπλαγμίου, ὅτι κατέχοντας μὴ τέτοια ἐπιστολὴ στὰ χέρι σας, θὰ μεταβάλλαι τὴν Ἀλίκη σὲ κερδῆμο ὄργανο σας καὶ ὅτι σινάια θὰ με ἐκδιωκώσατε. Μοῦ ζήτησατε νὰ σὰς μιλήσω εὐλακρινὰ, Μεγαλειότητά, καὶ τὸ ἔκανα. Δὲν φταίω ἐγὼ γ' αὐτό...

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

— Δὲν σὰς κρατῶ ζῶσα γ' αὐτό, Ἐσεῖς εἶστε ὑπερόχοι ἀνδρες καὶ νομῶ, ὅτι ἂν με μισεῖτε, δὲν παύετε ὁμοίως καὶ νὰ με ἐκτραπέτε. Ὑποθέτω ἐπίσης ὅτι θὰ γνωρίζετε πῶς ἐγὼ δὲν λημονῶ εὐκαί τὴν προσβολῆς...

— **Ἄ,** Μεγαλειότητά, θὰ θεωρήσω εὐλογημένη τὴ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποία θὰ με παραδώσετε στὸ δῆμο, ἐπειδὴ σὰς προσέβαλα. Ἔτσι θ' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὴ φοβή αὐτῆ ζωῆ, τὴν ὁποία δὲν μπορῶ ν' ἀφαιρέσω μονάχος μου. Ἐξαίτια ὅτι μποροῦσα ὡς τώρα γιὰ νὰ λημονήσω. Ἀλλὰ δὲν κατόρθωσα τίποτε καὶ ἔκανάπερα γιὰ πάντα στὴ μελαγχολία μου...

— **Γιὰ ποῖα αἰτία ; —** Γιατὶ ὁ ἔρωτάς μου γιὰ τὴν Ἀλίκη ποὺ τὸν πιστεῖα ὁθεσμένων καὶ νεκρῶν, ἔκανακαρτερωσάστηκε θερμότερος κα' ὀρμητικότερος στὴν καρδιά μου.

ΠΡΟΛΟΓΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΦΟΝΟΙ

Δύο μέρη μετὰ τὴν ὄχι καὶ τόσο βασιλικὴ κηδεὶα τῆς δυστυχεμένης Ἰωάννας κα' Ἀβιτρέτ, ἣ ὁποία δηλητηριάστηκε ἀπ' τὸ θανάσιμο δόχο τῆς Αἰκατερίνης τὸν Μεδίζον, δύο γυναῖκες μερικὰ πέπτα παρουσιάστηκαν κατὰ τὸ βράδυ στὸ μοναστήρι, ὅπου ὁ Παναγαόλια περιούσε τὴ μοναχικὴ ζωὴ του, καὶ ζήτησαν νὰ τὸν ἴδουνε.

Ἡ μὴ ἀπ' τὴς γυναῖκες αὐτῆς ἦταν ἡ Αἰκατερίνη τὸν Μεδίζον καὶ ἡ ἄλλη μὴ ἀκόλουθός της. Ἡ Αἰκατερίνη μίτηρε μόνη της στὸ κελλὶ τοῦ Παναγαόλια καὶ τὸν βρῆκε νὰ κάθεται μπρὸς στὸ φτωχικὸ του γραφεῖο. Μόλις τὴν εἶδε, ὁ Παναγαόλια σηκώθηκε ὄρθως.

— Καθημέρα, φτωχέ μου μαρκήσιε, τοῦ εἶπε ἡ Αἰκατερίνη τὸν Μεδίζον με φιλικότητα ὑφρος καὶ γλυκὸ χαμόγελο. Ἐξοχμία, ὅπως βλέπετε, στὸ μελαγχολικὸ αὐτὸ μοναστήρι μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ σὰς δῶ.

Ὁ Παναγαόλια ὑποκλίθηκε καὶ τῆς προσέφερε τὸ μοναδικὸ κάθισμα τοῦ κελλιού του.

— Ὄχι, εἶνε πολὺ σκιερὸ αὐτὸ τὸ κάθισμα, τοῦ εἶπε γελώντας ἡ βασιλικήτισσα, καὶ κάθησε στὴν ἄκρη τοῦ γραφειοῦ τοῦ μοναχοῦ.

— Καθηστε, μαρκήσιε ! τοῦ εἶπε κατόπιν, δεῖχοντάς του τὸ κάθισμα.

Ὁ Παναγαόλια ὁμοίως ἀρνήθηκε νὰ κάθησῃ με μὴ κίνησα τῆς κεφαλῆς του.

— Μαρκήσιε, ἐξακολούθησε ἡ Αἰκατερίνη, σκεφτήτε ὅτι αὐτῆ τῆ στιγμῆ δὲν βροῖκεται μεροσπὰ σας ἡ βασιλικήτισσα, ἀλλὰ μὴ ἀλλή φίλη σας, μὴ καλὴ φίλη σας... Μὰ γιατί εἶστε τόσο ἀδύνατος, ἀγαπητὴ μαρκήσιε ; Πῶς ἐγινατε τόσο χλωμὸς, ἰσχνὸς καὶ μελαγχολικὸς ; Μιλήστε μου εὐλακρινὰ. Μπορεῖ νὰ ὑπάρχη κανένα ἀφρόσυτο γιὰ τὴν ἀρρώστεια ποὺ σὰς βασανίσει...

— Μεγαλειότητά, ἀποκρίθηκε ὁ μοναχὸς με φωνὴ σοβαρὴ, μοῦ ζήτητε νὰ σὰς μιλήσω εὐλακρινὰ καὶ θὰ τὸ κάνω. Ἄς ἀρχίσω λοιπὸν με τὴ σειρά. Ὅταν ἔφτασα στὴ βασιλικὴ αὐλὴ τῆς Γαλλίας, φανταστήκατε ὅτι ἦμιον βαλτὸς ἀπὸ ἄλλους καὶ ὅτι ἦρθα νὰ ἐξυκρίνω συνωμοσία μαζὺ με τὸν στρατάρχη Μονμορανού. Ἐν τούτοις, ἡ Μεγαλειότης σας θέλησε νὰ με τιμήσῃ με τὴ φιλία της, ἐλπίζοντας ἴσως, ὅτι θὰ μ' ἔκανε ἔτσι ὄργανο τὸν πολιτικῶν της σκοπεύων. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ Μεγαλειότης σας ἂς μὴν προσβληθῇ ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ μου εὐλακρινία.

— Ὄχι, καθόλου, ἀγαπητῆ μου. Θὰ ἐπεθυμούσα μόνον νὰ πληροφορηθῶ με ποῖον τρόπο μίθατε, ὅτι σὰς περιούσα γιὰ ἀπεσταλμένο καὶ κατὰσκοπο τὸν Ἰταλῶν.

— **Νὰ τὸν κρεμάσετε ; φώναξε ὁ στρατάρχης με θυμό. Νὰ τὸν κρεμάσετε ;...**

Τὰ μάτια τῆς Αἰκατερίνης ἀστράφαιαν.

«Τώρα περὶ τὸν ἐχο σὸ χέρι μου!» σκέφτηκε.

Κατόπιν ἐρώτησε τὸν μοναχὸ :

— Θέλετε νὰ μάθετε γιατί ἦρθα ἐδῶ ; — Ἐκὼ ὑποχρεωμένος νὰ ἀκούσω τὴ Μεγαλειότητά σας.

— Λοιπὸν, μαρκήσιε, ἦρθα ἐδῶ με καλὸ σκοπὸ καὶ αὐτὸν θὰ σὰς ἐκθέσω τώρα. Μιλήστε μου εὐλακρινὰ, δὲν νομίζετε ὅτι ἀρετὰ ὑπέφερε ἡ Ἀλίκη ; Μοῦ ἀναφέρσατε ποὺ εἶλγον γιὰ μὴ ἐνοχοποιήσῃ ἐπιστολὴ ποὺ ἔγραψε καθ' ὑπαγόρευσί σας. Τώρα λοιπὸν θὰ ἐπιθυμούσα νὰ ἐπιστρέψω αὐτὸ τὸ ἔγγραφο πρὸ δυστυχισμένη κόρης.

— **Σιγαφῶνὰ κα' ἐγὼ με τὴ γνώμη σας, Μεγαλειότητά, ἀποκρίθηκε ὁ Παναγαόλια με τρομακτικὴ φωνή.**

— **Ὄ,** πόσο χαίρω, πρόσθεσε ἡ Αἰκατερίνη, ποὺ σὰς βρῖσκω με τόσο φιλάνησθη καρδιά ! Μάθετε λοιπὸν πῶς ἐπέστρεψα κιάλας στὴν Ἀλίκη τὴν ἐπιστολή της...

— Ὅποτε εἶνε ἐλεῦσθη περὶ, εἶτε ὁ μοναχὸς με ἦρση φωνή, καὶ ἔχει ἀπαλλαγῆ ἀπὸ σὰς ;

— **Καὶ ἀπὸ σὰς, ἀδυστυχῆστα !** — **Ἐγὼ δὲν τὴν ἀπέλησα ποτὲ !**

— **Ἐλῆσε δά, μαρκήσιε.** Βλέπω ὅτι παιδιάρξετε ἀκόμα. Εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς πῶ, ὅτι παρετρέθηκα στὴ σερνή τῆς ἐξομολογήσεως τῆς Ἀλίκης μὲσ' στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ στὴ συνωμοσία σας ποὺ ἔλαβε χώραν στὸ σπίτι της ; Μάθετε λοιπὸν, ὅτι ἀκούσα καὶ εἶδα τὸ πάντα, ἂν ὄχι ὅχι αὐτότης μάρτυς, διὰ μέσου ὁμοῦ ἐνός ἄλλου, στὸν ὁποῖο ἀνέθεσα νὰ σὰς παρακολουθῇ. Γνωρίζω ὅτι ἀγαπᾶτε τρελλὰ τὴν Ἀλίκη. Μὴ θέλετε νὰ κρηφτήτε...

Ὁ μοναχὸς ἔγινε σκεφατικός καὶ σιωπηλός.

— Ἡ Αἰκατερίνη ἐξακολούθησε :

— Δὲν θέλετε νὰ τὸ ὁμολογήσετε ; Ἐστω... Ἡ Ἀλίκη θάνα ἔτσι εὐτυχισμένη διπλά. Πρῶτον, γιατί θὰ γλυτώσῃ ἀπὸ σὰς καὶ δευτέρου γιατί θὰ μοιρασθῇ τὴν εὐτυχία της με τὸν ἄνδρα ποὺ ἀγαπᾶ...

— **Μὲ τὸν ἄνδρα ποὺ ἀγαπᾶ !** ψέλλισε ὁ μοναχὸς με παραξή.

— **Μάλιστα.** Ἐννοῶ τὸν κόμηνα Μαριγιάννα. Ἡ μαρκουθία σας λοιπὸν δὲν φτάσῃ μέχρι τοῦ σημείου νὰ συγχωρησθε καὶ τὸν Μαριγιάννα ; Ἐγὼ, ἂν ἦμιον στὴ θέα σας, δὲν θὰ τὸν συγχωρούσα...

— **Ὄ,** ὄχι ! βροχήθηκε ὁ Παναγαόλια. Αὐτὴ θὰ ζήσῃ, γιατί τῆς ἔδωσα συγχώρησα. Ὁ ἄνδρας ὁμοίως, ὁ ἄνδρας ποὺ ἀγαπᾶ αὐτὴ, ὁ ἄνδρας ποὺ θὰ ἐνόση μαζὺ του τὴ ζωῆ της, ὁ ἄνδρας αὐτὸς θὰ

πεθάνη!...

- Και τί μπορείτε σεις να που κάμετε;
- Τίποτε! απάντησε μορφάζοντας ο μοναχός. Έσεις όμως, βασίλισσά μου, είστε πανίσχυρη...
- Ναί. Μά τί με νοιάζει ἐμένα γι' αυτόν;
- Γιατί τότε ήρθατε εδω; τή διέκοψε ο μοναχός μ' ξέσπρι. Έσεις είστε ή βασίλισσα! Είστε ή ισχυρότερη βασίλισσα του κόσμου! Είστε ο στέιος τής μεγάλης εκκλησίας του Χριστού! Βασίλισσά μου, σάς ἐμίλησα χωρίς σεβασμό... Έδύλωσα άλλοτε σέ σάς, τή σαπίτη άνωσσια τών καθολικών, έτι ανήρω στους άπιστους. Γιατί δέν διατάξατε να με πιάσουν και να με φυλάξουν ή να με κάψουν στη φωτιά, για να χρησιμοποιή ο θάνατός μου προς παραδειγματισμό τών άσεβητών; Γιατί με άκουτε με τόσο ύπομονη;
- Γιατί σάς έχω ανάγκη!
- Μήλιστε λοιπόν. Τι θέλετε απόμένα;
- Και σεις τί ἐπιθυμείτε εκ μέρους μου μέσα σ' αυτή τή σθεβηή ζήλωσά σου σάς κατατρέφεις; Μοι φαίνεται, έτι θέλετε ή Άλίκη να μη πιστευτή τόν άνδρα που αγαπά. Δέν είν' έτσι;
- Μάλιστα...

- Και ἐπιθυμείτε ακόμα τόν θάνατο τού αντίξήλου σας, χωρίς όμως να μείνη ή Άλίκη, έτι τόν έσωτάσατε εσείς. Κι' αυτό τό μέτρο τό παίρνετε, γιατί έξακολουθετε ακόμα να τήν αγαπάτε και ἐλπίζετε να τήν προσελεύσατε εκ νέου κοντά σας. Δέν είν' έτσι;
- Μάλιστα. Μεγαλειοτήτι. Αύτή τή στιγμή μου φαίνεται σαν να διαβάσετε μέσα στην καρδιά μου...
- Λοιπόν, ή ἐπιθυμία σας μπορεί να πραγματοποιηή εύκολότητα, άρκει να μου δώσετε γι' αντίλλαγμα έτι ήρωα να σάς ζητήσω.
- Είμαι πρόθυμος να σας παραχωρήσω ότι δήποτε θέληστε.... πηθύρισε ο Παναγρόλα, άναστηνάζοντας.

- Τότε μπορείτε να συναντηθώμε σαν δυό καλοί φίλοι... αποκόπηκε ή Αικατερίνη. Άκούστε με. Η ρητορική σας εύλογιά και δαιμόντης είνε τόσο μεγάλη, ώστε μπορείτε να παρασύρετε εύκολότητα τους Παρισιανούς και να φανατίσετε τις ψυχές των. Ηθελα λοιπόν να σας ρωτήσω, γιατί ἐπιμένετε να διατηρήτε σιωπή, ενώ ή εκκλησία έχει τόσο ανάγκη από σάς;

- Και τί με νοιάζει ἐμένα για τα κηρύγματα;

- Όχι δά... Άν καί έκαμα ειρήνη με τους άρχαίους και ήμειους Ουγενότους, στους οποίους μην ξεχνάτε ότι συμπεριλαμβάναται και ο Μαριγιάς, εν τούτοις υπάρχουν μεταξύ τους μερικολ θεμιόμασι, που δέν θά μπορέσω ποτέ να τους τραβήξω στα νερά μου. Οι άνθρωποι αυτοί είνε ἐπακίνδινα και πρόχει με κάθε τρόπο να λείπουν. Τώρα παρουσιάζεται τό ακόλουθο δόγμα: Άν τους στειλώ έγώ στο θάνατο έπισήμως, ή πράξις μου θά προκαλέση έξάπαντος κινουνηγο πόλεμο. Άν όμως φανατισθή ο λαός και επάνω στη παραφορά του τους θανατώση, τότε και άλλαζε το ζήτημα...

- Καί τί χρειάζεται για να πετύχημε τό σκοπό μας;

- Να έξεγειρώμε τά πνεύματα, να υποθάλωμε τά πάθη, να ζυτηήσουμε τις προλήψεις του λαού. Για να φτάσουμε λοιπόν στο εύχάριστο αυτό σημείο, μάς είνε άπαραίτητή ή χειμαρρώδης εύλογιά σας. Άρκει ν' ανοίξετε σεις τό στόμα σας και άμέσως ο Κολινύ, ο Κοντέ, ο Μαριγιάς και εκατοντάδες άλλον έξεχόντων Ουγενότων θά συντριβούν κάτω από τά πόδια αυτού του θηρίου, που λέγεται λαός...

Η Αικατερίνη σταμάτησε λίγο για να πάρη άναπνοή, επειδή μιλούσε πολύ γρήγορα και βίαια, κι' έξακολούθησε κατόπιν:

- Μήλιστε όπως ξέρετε σεις να μιλάτε, ρίξτε τήν πρώτη σπάθα στο άρρωστηρό σας και άμέσως θ' αναπήδηση ή φωτιά, που θα άπλωθή και θα καταστρέφη τα πάντα... Να κληρωάσετε τήν άνοχή του. Να πηξε έτι σάς κατέδη και να μη φοβηθήτε καθόλου, γιατί θα βρισκαμα πάντα έγώ με τό μέρος σας. Άντ' αυτού, σάς ύπόσχομα να σας προσφέρω τό χέρι τής Άλίκης. Απτά ελα να σάς πώ. Είχασις σύμφωνο τώρα; Μπορώ να βουιστώ στο λόγο σας;

Ο Παναγρόλα σκέφτηκε για μία στιγμή κι' αποκόπηκε σοβαρά:

- Λοιπόν αύριο θ' ανεβώ στον άμβωνα του Αγίου Γεωμανού και θα μιλήσω στους πιστούς...

Η Αικατερίνη δέν πρόφερε να συγκρατήση μία κρανηή άγογιάς χαράς.

- Μή σάς μέλει για τα παρακάτω, που έλεε. Ίσως ν' άγαπηθήτε και πάλι... Πουδ' Ξέροι; ... (Άκολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΧΝΩΝ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΗΘΟΠΙΟΥ Κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΝΕΖΕΡ

(Διηγημένα απ' τον ίδιο για τό «Μπουκέτο»)

Πρό δεκα ετών, ο μοναδικός μας και πασιγνωστός έρμηνητής τών κομωδιών του Μολιέρου ήθοποιός Νέζεφ, βρισκόταν μαζί με τόν θιάσο του στην Κέρκυρα, όπου έσκόπευε να παίξη τό έργο τής Βασιλίσσης τής Ρωμανίας Κάμεν Σύλβα «Ο τρελλός κατάδικος».

Επειδή όμως τόν ενδιέφερε να παρουσιάζετα όσον τό δυνατόν πιο φυσικός στους ρόλους του, θέλησε να γνωσθή και να μελετήση από κοντά μερικους τύπους πραγματικών τρελλών. Προς τούτο ένήργησε και προμηθεύτηκε μία άδεια εισόδου για τό φρενοκομείο Κερκυρας. Πρωτοφερμένος όμως όπως ήταν στην Κέρκυρα, δέν έγνωφε πού άρχίζου βρισκόταν τό φρενοκομείο. Διευθύνθη λοιπόν στο σταθμό τών άμαξών, πλησίασε έναν άμαξά και τόν ρώτησε:

- Πόσα θέλεις να με πάς στο τρελλοκομείο;...

Ο άμαξάς τόν κούταξε περίεργα, χιήτησε τό άλογό του και... έφυγε. Ο Νέζεφ πλησίασε τότε έναν άλλον άμαξά και τού απηθύνηε τήν ίδια ερώτηση.

- Σύρε να βοηξ κανέναν άλλον, άφεντιζά, και μη με βάζεις ἐμένα σε μπελάδες! τού αποκόπηκε κι' ο δεύτερος άμαξάς και απομακρόνηκε κι' αυτός.

Ο Νέζεφ, μπρός στις άπότομες αυτές απαντήσεις και στα περίεργα κυττάγματα τών άμαξάδων, τήχασε κι' άρχισε ν' άμριβάλη πει για τή... διανοητική του κατάσταση, μη ξέροντας τί να κάνει. Εύτυχώς, έτυχε να περνά από κει έκείνη τή στιγμή ένας συνάδελφός του, ο όποιος τόν συνόδευσε πρόθυμα μέχρι τού φρενοκομείου, όπου ένελέτησε άρκητους τύπους τρελλών.

Ο κ. Χριστόφορος Νέζεφ.

Στά 1914, ο Νέζεφ βρισκόταν στη Σμύρνη για ένα διάστημα και έτοιμαζόταν να γωρήση στην Άθήνα με τό Αδστριακό. Προτού κινήσει για τό ταξείδι, μπήκε στο πλοίο και ζήτησε από έναν κωμικό να τού βοηξ για καλή καμιάνα.

Φροντίσει, τού ελεε, να είνε ανατολιζή!

Ο κωμικός, θέλοντας να εύχαιριστή τόν ήθοποιό μας, πηξε κοντά στην πυξίδα, ειδη κατα πού έπερατε ή ανατολή και κατεβόναυσε ελεε στον καλλιτέχνη που τόν άκολουθούσε Ξοπίσω:

- Περάστε σ' αυτή τήν καμιάνα. Έχει έτι επιθυμείε και είνε και ανατολιζή!

Επειτα από λίγον καιρό ο Νέζεφ αναγκάστηκε να ξαναταξείδη στην Σμύρνη, και επειδή ελεε μείνει εύχαιριστήμένος από τό ποδο του ταξείδι, πηξε στο ίδιο βατόρι και ζήτησε τόν ίδιο κωμικό.

- Ω, καλώς δοίκατε! τού ελεε έκείνος μόλις τόν ειδη. Σάς φιλώ τήν ανατολιζή καμιάνα...

Και τόν ώδήγησε ύποχρωσικότητα στην καμιάνα που τού ελεε παραχωρήσει και τήν πρώτη φορά, με τήν ιδέα ότι έξακολουθεί να ελεε... ανατολιζή, οποιαδήποτε κατεβήνη κι' άν ελεε τό βατόρι!...

Αλλοτε πάλι ο Νέζεφ συζητούσε στο θέατρο «Αθήναιων» με μερικους φίλους και συνάδελφους του:

- Ά, φίλοι μου, τους έλεγε, τί σπουδαία ανακάλυψη κι' αυτό τό ράδιο που βρεθήκε τελευταία...

Κάποιος όμως συνάδελφός του, που ήθελε να έξη γνώμη για όλα, τόν διέκοψε και ελεε:

- Άν διαβάξες, καίμενε, άρχαίους συγγράφεις, όπως έγώ, ήθόβλεπες ότι τό ράδιο δέν είνε νέα, αλλά παλαιωτάτη εφεύρεσις. Τό αναβαφεί ο... Ουκουίδης σ' ένα χωρίο που λέει: «Φύσιν πονηράν μεταβαλέιν ού ρά διο ν'!...»

Στά παλαιότερα χρόνα, που οι ήθοποιοι έθεωρούντο, ίδιος στον τόπο μας, ως άνθρωποι τής έσχάτης κοινωνικής ύποστάθμης, κάποιος απ' αυτούς ελεε νοικιάσει ένα δωμάτιο στην όδον Άχομινάτου.

Τότε όμως τό θέατρο περνούσε τρομερή κρίση — όπως άρκιβώς και σήμερα — και ο φίλος μας δέν ελεε να πληρώση ούτε τό νοίκι του. Στην άρχή ή σπιτονοικοκυρά τόν δέν έλεγε τίποτε. Άλλά μία μέρα έμαθε πως ο ένοικιαστής τής ήταν άθεατίζος, έγινε έξω φρενών κι' άρχισε να ξεφωνίζη και να τού πετάρ τα ρούχα έξω.

- Φύγε από δω, μαγαρισμένε, τού φώναξε, και δέν θέλω ούτε τους παραδες ούτε τήν προκοπή σου!...

Μπροστά σ' αυτή τήν κατακραυγή, ο δυστυχισμένος ήθοποιός μάξενε τα πράγματά του κι' έφυγε. Άμέσως κατόπιν ή σπιτονοικοκυρά τόν κάλεσε στο σπίτι τής τόν παπα τής ένορίας γιά... να τής πάλη άγιασμό. Κι' άφου έτελειωσε ο άγιασμός και εισέπραξε τό σχετικό φιλοδώρημα, ο λειτουργός τού 'Υψίστου τής ελεε:

- Τώρα, κυρά μου, ν' αφήσης ξενοίκιαστο τουλάχιστο για σαράντα μέρες τό σπίτι σου... για ν' απολυμανθή τελειώς!...

